

[Johan Asmussen.]
 junglen, ja, det kan man jo gøre sig sine tanker om. I den forbindelse kan der være grund til at nævne, at fradragsjunglen nu efterhånden er blevet et slagord, som det meget ofte ikke er berettiget at anvende. Nu får vi her igen et fradrag, som er ganske klart berettiget, og sådan har det jo i virkeligheden været ved et hvilket som helst fradrag; der har været gode, saglige grunde for dem hver gang.

Man foreslår en fast afgift på 30 pct. i de tilfælde, hvor der sker særlig frigivelse af bindingsbeløb. Det kan jo se logisk nok ud, når man sammenholder det med reglerne om særlig indkomstskat, men jeg går ud fra, at man under udvalgsarbejdet vil overveje, om det i dette tilfælde nu også er det rigtige netop med de 30 pct.

Det sidste punkt inden for ligningslovsændringerne angår det administrationstekniske om skatterådene uden for København og Frederiksberg. Det forekommer mig rigtigt, at man også dér giver mulighed for en fornyet behandling, men det forekommer mig unøgtelig også rigtigt, som hr. Foged slog til lyd for, at det også ude på landet, uden for København og Frederiksberg, burde være en ret for skatteyderen at få sin skatteansættelse taget op til en sådan andenbehandling. Jeg kan ikke selv overskue de argumenter, der har været anført for, at der skulle være forskel, men jeg har indtryk af, at spørgsmålet vil blive nøjere overvejet og drøftet under udvalgsarbejdet.

Hvad angår lovforslaget om skattefri afskrivninger på særlige installationer, kan vi naturligvis være enige i, at de regler, som gælder for enfamilieshuse, overføres, så de også kommer til at gælde for ejerlejligheder. Men lad mig også her sige, at det har vist sig, at standardfradragene i mange tilfælde ikke dækker. Det har vist sig særlig uheldigt ved disse specielle installationer: centralvarmeanlæg o. s. v. Der er derfor grund til — selv om lejligheden måske ikke er her, men så en anden gang — at tage spørgsmålet om standardfradrag på dette område op til alvorlig overvejelse.

Også jeg har undret mig over, at den højtærede finansminister har fundet, at det var det rette sted at fremkomme med generelle udtalelser om afskrivningsreglerne i almindelighed. Jeg synes egentlig, at

ministeren skulle have afholdt sig fra det netop af de grunde, som blev anført, jeg tror af hr. Foged: at det jo tvinger til, at man udtaler sig om det fra anden side, for at man ikke skal risikere at blive taget til indtægt for de betragtninger, som fremsættes. Jeg kan tilslutte mig det, som hr. Foged og hr. Hagen Hagensen har anført. Det vigtigste i den forbindelse må være, at den støtte til produktions- og erhvervslivet, som afskrivningssystemet i sin nuværende form indebærer, bevares, så langt som legitime hensyn rækker. Vi har ingen sympati for misbrug eller utilsigtet brug på urimelig måde, heller ikke inden for dette område, men der er grund til at slå fast, at det, som det er vigtigst at holde sig for øje, er, at de fordele, som alle har været enige om at tilvejebringe for erhvervslivet på dette område, bevares. Jeg skal derfor understrege de sidste linjer i ministerens fremsættelse i den forbindelse, at det naturligvis ikke må gå ud over legitime erhvervsfremmende formål, når man tænker på kommende forslag om ændringer på disse og måske andre områder. Det er det afgørende, og det glæder mig, at ministeren selv understreger det.

Niels Westerby: Der er jo ikke meget epokegørende i de to lovforslag, der er til behandling her. Man må vel nærmest sige, at det er tekniske følger af andre love eller af det boligforlig, der blev indgået i januar i år. Derfor vil jeg heller ikke give mig ind i en diskussion om tekniske detaljer, og det er jo heller ikke meningen med første behandling.

Måske kan jeg rejse et enkelt spørgsmål, som har været drøftet i øvrigt under denne forhandling, nemlig adgangen for skatterådene til at tage ligningen op på ny. Det, der er formålet, er jo at begrænse antallet af klager til landsskatteretten ved, at der kan blive en andenbehandling ved skatterådene. På den anden side må man huske på, at hvis der bliver for let adgang til at tage en sag op, navnlig hvis skatterådene uden videre kan gøre det af egen drift, så kan det føre til, at man er mindre omhyggelig ved den første behandling. Derfor gælder det om at finde en middelev mellem de to hensyn. Det vil måske nok være rigtigt, at der kun kan blive en